

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/368/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712206505
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3712206505.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky Ing. C. H., bytom J., X. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. K. O., advokátom, Advokátska kancelária J. L., M. XX/XX, IČO XXXXXXXX proti odporkyni U. P., bytom J., S. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou L.ŠSO - J. Z. M., s.r.o. so sídlom L., F. 8, IČO XXXXXXXX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12. septembra 2012, č.k. 10C/65/2012-39 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania p
o t v r d z u j e.

Navrhovateľka je p o v i n n á zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 26,08 eur, na účet Advokátskej kancelárie L.ŠSO - J. Z. M. s.r.o. vedený v Tatra banke v Bratislave č. IBAN XXXXXXXXXXX/XXXX.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby súd určil, že je výlučnou vlastníčkou časti nehnuteľnosti - parcely KNC č. XXXX/XX zapísanej na LV XXXX vedenej k. ú. V. a parcely KNC č. XXXX/XX zapísanej na LV č. XXXX k. ú. P. F., naznačenej znaleckým nákrešom Ing. Y. Z. zo dňa 23.11.2011. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou parcely KNC č. XXXX/X, ktorú nadobudla dedením po svojom otcovi K. K., ktorý bol ku dňu smrti jej výlučným vlastníkom. Odporkyňa je výlučnou vlastníčkou susediacej parcely KNC č. XXXX/XX, ktorú nadobudla dedením po svojom otcovi K. K., ktorý bol jej výlučným vlastníkom. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca K. K., zapísaný v katastri nehnuteľnosti ako výlučný vlastník uvedených nehnuteľností, nemohol sám voči sebe vydržiavať nehnuteľnosti, ktorých už bol vlastníkom. Ďalej bolo preukázané, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou parcely KNC č. XXXX/XX a parcely KNC č. XXXX/XX. Vlastníctvo k parcele č. XXXX/XX nadobudla dedením po K. K., ktorý bol jej výlučným vlastníkom a vlastníctvo k parcele KNC č. XXXX/XX nadobudla dedením po K. K. v podiele 1/3 a na základe darovacej zmluvy od Y. K. v podiele 2/3. Z uvedeného vyplýva, že pred nadobudnutím vlastníctva týchto nehnuteľností navrhovateľkou bol K. K. výlučným vlastníkom parcely KNC č. XXXX/XX a K. K. a Y. K. boli podielovými spoluvlastníkmi parcely KNC č. XXXX/XX. Vedomie, že niekto vlastní iba spoluvlastnícky podiel nehnuteľnosti, ako to bolo v prípade K. K. a Y. K., vylučuje dobromyseľnosť v tom, že mu patrí celá vec alebo väčší spoluvlastnícky podiel, ak nedošlo k udalosti, ktorá v užívateľovi mohla odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stal vlastníkom aj ostatných spoluvlastníckych podielov, prípadne väčších spoluvlastníckych podielov. Súd prvého stupňa prisvedčil odporkyni jej argumentáciu, že 10 ročná zákonná lehota pre vydržanie nehnuteľnosti nemohla začať plynúť u právneho predchodcu navrhovateľky K. K., ani u právneho predchodcu Y. K., lebo títo už boli zapísaní v katastri nehnuteľnosti ako výluční vlastníci, resp. podieloví spoluvlastníci dotknutých nehnuteľností a preto sami voči sebe nemohli vydržiavať nehnuteľnosti, ktorých už boli vlastními resp. podielovými spoluvlastníkmi. Preto od nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľkou k pozemkom KNC č. XXXX/X, XXXX/XX a XXXX/XX, odkedy by teoreticky mohla začať plynúť lehota pre vydržanie,

ešte neuplynula zákonná 10 ročná lehota pre vydržanie, pričom navrhovateľka sa dozvedela o tom, že neoprávnene drží časti pozemkov vo vlastníctve odporkyne až v marci roku 2011. Bolo preukázané, že navrhovateľka držala sporné časti pozemkov neoprávnene v dôsledku omylu jej právnych predchodcov, ktorí nesprávne vytýčili plot medzi vlastnými pozemkami, pričom nesprávne vyhotovené oplotenie medzi susednými pozemkami nemožno považovať za právny dôvod nadobudnutia oprávnenej držby zabratej časti pozemku. Navrhovateľka nepreukázala žiadny právny dôvod, ktorý by bol základom pre oprávnenú držbu. Navrhovateľka poukázala na spôsob užívania nehnuteľnosti, avšak užívanie samo o sebe nestačí na vydržanie vlastníckeho práva za situácie, keď tu chýba právny titul, z ktorého navrhovateľka držbu odvodzuje. Na základe toho, že navrhovateľka nepreukázala zákonné predpoklady pre vydržanie vlastníckeho práva, súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 80 písm. c) O.s.p., § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 Obč. zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni priznal právo na náhradu trov konania. Trovy konania pozostávajú v trovách právneho zastúpenia vo výške 374,45 eur za 5 úkonov právnej pomoci nasledovne: - prevzatie a príprava zastúpenia dňa 19.07. 2012, písomné vyjadrenie na súd vo veci samej zo dňa 25.07. 2012, účasť na pojednávaní dňa 08.08.2012, účasť na pojednávaní dňa 12.09.2012 po 58,69 eur + ďalšia porada s klientom v trvaní 1 hodina 5 minút dňa 11.09.2012 v rozsahu 2/3 úkonu vo výške 39,13 eur, spolu trovy právneho zastúpenia 273,89 eur + 5x režijný paušál po 7,63 eur + 20 % DPH vo výške 62,41 eur, potom trovy právneho zastúpenia spolu vrátane DPH predstavujú 374,45 eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby bola určená podľa § 11 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MSSR č. 655/2004 Z.z..

Proti tomuto rozsudku, a to jeho výrokovej časti o náhrade trov konania, podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka a žiadala, aby ho odvolací súd v napadnutej časti zmenil tak, že s poukazom na ust. § 150 O.s.p. odporkyni náhrada trov konania nebude priznaná. S priznaním trov odporkyni nesúhlasila z dôvodu, že vo veci došlo medzi ňou a odporkyňou k dohode, na základe ktorej si tieto medzi sebou usporiadajú vzájomné vzťahy k pozemkom prostredníctvom osobitnej zmluvy a to nájomnej zmluvy, ktorá je v súčasnej dobe v štádiu odsúhlasovania jej obsahu. Uviedla, že požiadavkou odporkyne bolo meritórne rozhodnutie vo veci a to z dôvodu, že požadovala v otázke určenia vlastníckych vzťahov právnu istotu z dôvodu, aby následne mohla prostredníctvom nájomnej zmluvy vyriešiť požiadavky navrhovateľky. Mala za to, že vzhľadom na uvedené ide o dôvody hodné osobitného zreteľa a je namieste aplikácia § 150 O.s.p. v podstate z dôvodu, že k takejto dohode došlo už na prvom pojednávaní vo veci, kedy po právnej argumentácii oboch účastníkov sa predmet sporu vyriešil a vyjasnil.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhla rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania potvrdiť ako vecne správny. Poukázala na to, že svojím správaním nedala príčinu na podanie návrhu, práve naopak snažila sa s navrhovateľkou dohodnúť. Využívajúc služby svojho právneho zástupcu doručila príslušnému súdu svoje vyjadrenie k žalobe a využila služby právnej pomoci i v ďalšom priebehu konania. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd riadne vykonal dokazovanie, je tiež zrejmé, že prvé pojednávanie vo veci konané dňa 08.08.2012, ktoré prebiehalo v súlade so žalobným návrhom bolo odročené za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody účastníkov vo veci samej, k dosiahnutiu ktorej však k dnešnému dňu nedošlo. Návrh navrhovateľky na uzavretie mimosúdnej dohody nebol odporkyňou akceptovaný a preto bolo konané ďalšie pojednávanie, na ktorom súd prvého stupňa meritórne rozhodol v jej prospech. Poukázala na to, že k platnému uzatvoreniu nájomnej zmluvy, na základe ktorej by mohla navrhovateľka užívať časť nehnuteľností v jej výlučnom vlastníctve, k dnešnému dňu nedošlo. Zdôraznila, že prípadné uzatvorenie nájomnej zmluvy v budúcnosti však v žiadnom prípade nemožno považovať za mimosúdnu dohodu účastníkov konania vo veci samej. Tvrdenie navrhovateľky, že jej požiadavkou bolo meritórne rozhodnutie vo veci je vytrhnuté z kontextu. Iniciátorkou súdneho konania bola predsa navrhovateľka, t.j. v prvom rade navrhovateľka mala záujem dosiahnuť rozhodnutie vo veci samej, samozrejme vo svoj prospech. Až následne, keď zistila, že sa legitímne bráni a skutkový základ veci a právne argumenty svedčia v prospech nej, začala uvažovať o mimosúdnom riešení veci. Argument navrhovateľky, že v predmetnom konaní sa vyskytli dôvody hodné osobitného zreteľa a že „v podstate k dohode došlo už na prvom pojednávaní vo veci“ , nepovažovala za racionálny a už vôbec nie za pravdivý. Poukázala na osobné majetkové a ďalšie pomery účastníkov konania, keď obe strany sú zastupované svojím advokátom a teda sú spôsobilé uhrádzať im odmenu, posudzujúc okolnosti, ktoré viedli navrhovateľku k uplatneniu práva na súde (neakceptujúc snahu odporkyne dohodnúť sa mimosúdne), posudzujúc postoj

navrhovateľky na súde v priebehu konania (samotný žalobný návrh a argumentácia na pojednávaní) mala za to, že v danej veci nemožno aplikovať ustanovenie § 150 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Povinnosť nahradiť trovy konania sa spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 142 O.s.p.). Zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal vo veci plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov, potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. V zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Zo znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania. Vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania, a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, to by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významným z hľadiska aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa v zmysle vyššie uvedených zásad a zákonných ustanovení postupoval správne, keď navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 374,45 eur (tak, ako sú špecifikované vo výroku napadnutého rozsudku). V danej veci je nesporné, že odporkyňa mala vo veci plný úspech, keď súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľky zamietol. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť vo veci samej 01.11.2012. Vzhľadom na uvedené preto aj podľa názoru odvolacieho súdu patrí odporkyni náhrada trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v celom rozsahu. Námietku navrhovateľky uvádzanú v odvolaní, že vo veci došlo medzi ňou a odporkyňou k dohode, na základe ktorej si medzi sebou usporiadajú vzájomné vzťahy k predmetnému pozemku prostredníctvom osobitnej zmluvy, a to nájomnej zmluvy, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Podľa tvrdenia odporkyne, k platnému uzatvoreniu nájomnej zmluvy, na základe ktorej by mohla navrhovateľka užívať časť nehnuteľností vo výlučnom vlastníctve odporkyne, k dnešnému dňu nedošlo. Je treba dať za pravdu odporkyni, že ani prípadné uzatvorenie nájomnej zmluvy v budúcnosti však v žiadnom prípade nemožno považovať za mimosúdnu dohodu účastníkov konania vo veci samej. Odvolací súd poukazuje na to, že dané konanie je sporovým konaním, pre ktoré platí ust. § 142 ods. 1 O.s.p., teda výslovne je založené na zásade úspechu účastníkov v konaní.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 43,02 eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 374,45 eur, predstavujúca náhradu trov konania a preto odporkyni patrí náhrada trov odvolacieho konania spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení platnom v rozhodnom čase, vypočítaná z tejto hodnoty za jeden úkon právnej pomoci 14,11 eur (1/2-ica z 28,22) + režijný paušál

7,63 eur = 21,74 eur + 20% DPH zo sumy 21,74 eur = 4,34 eur za podanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 15.06.2012 spolu vo výške 26,08 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.